

ὅλους τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, καταστήσασα ὅλα ταῦτα τὰ μέρη ἄξια λόγου καταναλωτήρια τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων της. Οὕτως ὁ Ἰστρος σήμερον κατέστη ὀφθαλμὸς τῆς Αὐστρίας.

Ἡ Αὐστρία εἰς μεταλλικὸν μόνον πέμπει ἐτησίως εἰς τὴν Μολδαυίαν πέντε ἑκατομμύρια φλωρίων ἢ 66 ἑκατομμύρια δραχμῶν, διπλάσια δὲ τούτων καὶ πλέον ἴσως εἰσάγει διὰ γραμμικῶν καὶ τῆς συναλλαγῆς τῶν προϊόντων της καὶ πιστεύομεν ὅτι δις τόσα καταναλίσκει εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ Σερβίαν καὶ ἂν ταῦτα τὰ πλεονεκτήματα πορίζεται ἀπὸ τῶν Ἡγεμονιῶν, ὅποια ἄρα, χάριν εἰς τὰς εὐκολίας τοῦ Ἰστρου, πορίζεται ἀπὸ τὴν μεσημβρινὴν Ῥωσσίαν καὶ τὴν Ἀνατολήν. Ἀλλ' ἐάν πρὸς στιγμὴν παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ Αὐστρία, μὲ ὅλας τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων, κατορθώσῃ νὰ συστήσῃ ἰδίαν χρηματικὴν τράπεζαν ἐνταῦθα, νὰ κατασκευάσῃ σιδηροδρόμους, δι' ὧν νὰ σχετίσῃ διὰ τῆς Μολδαυίας καὶ Βλαχίας τὸν Ἰστρον μὲ τὰ μεσημβρινὰ καὶ βορειότερα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας της, ὅπως καταστήτῃ ἐπὶ τοῦ Ἰστρου λιμένα ἰδίων εἰς ὃν νὰ ἐποταμιεύσῃ τὰ φυσικὰ προϊόντα τῆς Τρανσυλβανίας, Γαλλικίας, Οὐγγρίας κτλ. δὲν εἶναι δύσκολον νομίζω νὰ προῖδῃ ἕκαστος ὁποῖας σπουδαιότητος εἶναι ὁ Ἰστρος διὰ τὴν Αὐστρίαν (α).

Ἡ Αὐστρία, χρόνον πολὺν ἀγωνισθεῖσα ὑπὲρ τῆς ἐπιδόσεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας της, ὀρεῖται ταῦτα εἰς τὴν ἀτμοπλοῖαν τὴν ὁποῖαν ἐν ἑλλείψει πλοίων ἰστιοφόρων εἰσήγαγε μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Βιέννης, καὶ δι' ἧς ἐπέβλεπε τὰ βιομηχανήματά της εἰς τὰς παριστρίους Ἡγεμονίας καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἐνθα εὐκολώτερον καὶ μὲ ὀλιγωτέρας δαπάνης τὰ μετέφερον ὅπερ φυσικὸν καὶ ἐπόμενον ἦτο ν' ἀπαρέσκη εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν, ἀξιοῦσαν δι' ἐαυτὴν τὴν Ἀνατολήν. Ἡ ἐπίδοσις καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῆς Αὐστρίας ἐνταῦθα ἀρχεῖται ἀπὸ τοῦ 1834, ἀκριδῶς μετὰ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου τὸ ὁποῖον κατέπλευσε τὸν Ἰστρον.

Ἀλλ' ἐρ' ὅσον τὰ Αὐστριακὰ βιομηχανήματα καὶ τὸ ἐμπόριον ἐξετείνοντο διὰ τοῦ Ἰστρου εἰς τὴν Ἀνατολήν, κατὰ τοσοῦτον ἡ Ἀγγλικὴ ἀντιπολίτευσις δὲν ἐβράχυνε νὰ διακηρυχθῇ ἀπροκαλύ-

πτως. Τοιοῦτοτρόπως ἔθνη χιλιάδας μυλίων μακρὴν ἀλλήλων συντηγνίζοντο τὸν εὐγενέστερον τῶν ἀγόνων πρὸς εὐδαίμονιν τῶν λαῶν των, ἐν ᾧ ἡ τὰ ὀριά της ἐν αὐτῷ τῷ Ἰστρῷ ἀρδεύουσα Ῥωσσία παννύχιον κῦδος, περιοριζομένη εἰς τὸ σύστημα τῆς ἀποκλειστικότητος, ὅπερ ὡς συνάδον μὲ τὰ συμπερόντα τῆς Αὐστρίας θὰ διατηρεῖτο, Κύριος οἶδε, πόσον, καὶ ἄνευ τοῦ τελευταίου πολέμου οὐδὲν ἤθελε κατορθωθῇ μ' ὅλας τὰς ἐπιμόνους ἀντιπράξεις τῆς Ἀγγλίας, πολλὰ ἀγωνισθεῖσας κατὰ τῶν καθειτώτων, καὶ διὰ τοῦ διορισμοῦ διπλωματικῶν πρεσβυτέρων τὴν κατάργησιν τῶν λοιμοκαθαρτηρίων ἐπιδιωξάτης· διότι τὰ βιομηχανήματά της ἐρχόμενα διὰ τῆς Τουρκίας ὑπεβάλλοντο ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ ἢ ἐδῶ εἰς διατυπώσεις τινὰς δυσκολοῦσας τὴν ταχείαν καὶ ὀλιγοδάπανον εἰσγωγὴν καὶ εἰς τοὺς ἐντεῦθεν διὰ τὴν Ἀγγλίαν ἀπόπλους τῶν ὑπὸ ἄλλων σημαίαν πλοίων προσπαθήσασα νὰ ἐπιβάλῃ διατυπώσεις τινὰς, τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωσις ἢ ἡ παράλειψις ἐξ ἴσου ἐγέννησεν προσκόμματα.

Ὅμοια ἤδη ἡ σημαντικότης τοῦ Ἰστρου, ἐκκαθαριζομένης ἐν μέρει τῆς κοίτης του καὶ τῶν ἀκτῶν αὐτοῦ τακτοποιουμένων, διὰ τὸ Ἀγγλικὸν ἐμπόριον καὶ ἐν γένει διὰ τὰς προσλεύσεις τῆς Ἀνατολῆς, εὐκόλως ἕκαστος ἡμῶν τεκμαίρεται ἐξ αὐτῶν τῶν γινομένων προσπαθειῶν. Ἡ Αὐστρία ἐδιπλασίασε καὶ ἐτριπλασίασε τὰ ἀτμόπλοιά της ἀπὸ Βιέννης μέχρι Κωνσταντινουπόλεως ὅπως ματαιώσῃ τὰ τῶν ἄλλων ἢ Ἀγγλίας ἐπιμελῶς τὸ ναυτικόν της εἰσάγουσα καὶ ὑπὲρ τῶν ἐμπορικῶν δόξων τῶν ὑπηκόων της συμφερόντων διαρρήγνουμένη, ἐπιχειρεῖ ἀντιπερισπασμούς διὰ τῆς συστάσεως ἀτμοπλοῖαίης γραμμῆς, προκαλεῖ εἰς διαγωνισμόν καὶ τὴν Τουρκίαν αὐτήν, διότι μόνη δὲν δύναται νὰ τὸν διατηρήσῃ ὡς μεγάλως ζημιουμένη, παραλαμβάνει καὶ Γαλλικὰ ἀτμόπλοια, κανονισμούς συντάσσει διὰ τὸν Ἰστρον, Κύριος οἶδε ὁποῖους, καὶ ἐν τῇ ἰδέᾳ της ὅτι μέγα τι διέπραξε, προδίδεται μόνη καὶ ἀπὸ τοῦ βήματός της ὡς ὁ Δισώπειος ἀλέκτωρ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τοῦ δώματος, κράζει ὅτι τὸ μονοπώλιον τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τοῦ Ἰστρου ἔπαυσε πλέον.

Ἄν ἤδη ἔπαυσε τὸ μονοπώλιον τῆς Αὐστρίας ἐπὶ τοῦ Ἰστρου ἢ ὄχι, εἶναι ζήτημα μὴ χρήζον ἀναπτύξεως· βεβαιούμεν ὅμως ὅτι καὶ ἂν ποτε παύσῃ, ὡς εἶναι πολλὰ ἐπόμενον, εἰς τὴν Ἀγγλίαν βεβαίως δὲν θὰ περιίλθῃ.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΚΟΥΤΣΑΔΩΝ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

—

Ὁ ἐξιογενεσμὸς τοῦ οἰκιστοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ βίου, ἀθρόως θεωρουμένου, προέβη ἴσως ὅσον καὶ ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ· εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι σίγῃ

(α) Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ ἄλλων τὰ ὁποῖα παραλείπω ἵνα μὴ παρεκτραπῶ, φρονῶ ὅτι ἡ Αὐστρία πολλὰ θὰ ἀποραδίῃ νὰ ὑποστῇ πρὶν ἢ ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἰστρον, πρὶν ἢ ἐκκενθῇ τὰς Ἡγεμονίας, πρὶν ἢ παρκοιθῇ διὰ τὸν Ἰστρον κανονισμοὶ ἀσμερόνους διὰ τοῦτο καὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἡγεμονιῶν ἐναντίᾳ εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς προεδοκαμένους ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων δυνάμεων μεγάλα πράγματα δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν, ὅπως ἐργασίωσι τὰς Ἡγεμονίας, καὶ δώσωσιν αὐταῖς θεσμούς ἐλευθεροτέρους ἢ καὶν συμφρονετέρους πρὸς τὸ πνεῦμα, καὶ τὰς ἠθικάς καὶ πολιτικάς ἀρχὰς τοῦ κλέους, ἐν ᾧ ἡ Αὐστρία ἔχει ἐνεννίον ὅλων αὐτῶν συμφέρον. Πιστεύομεν μάλιστα ὅτι ἡ κατοχὴ ἐντεῦθεν δὲν θὰ ἀρῇ, πρὶν ἢ περὶ τῆς ἡμετέρας τῆς πρᾶγμα τοιοῦτοῦ ἐπόμενον μεταρρυθμίσεων δὲν ᾔσκηται ἐν τῇ ἐκείνῃ. Ἀλλ' ἵπνοισι μεταρρυθμίσεις μὴ βλάπτοντες τὴν ἀντιπαράστασιν, ἀλλὰ καὶ ποτε νὰ ᾔσκηται ἐπὶ ἀγαθῇ τῇ ἀντιπαράστασιν.

σπανίως ἀποκαλύπτονται τινὰ τῶν ἐκεί συμβαίνοντων, ἅπερ ὁμοιάζουσι μᾶλλον τοῖς μύθοις τῆς Ραδκλιφείου τῶν διηγηματογράφων σχολῆς, ἢ τὰς σοφικῆς πραγματικότητος τοῦ σημερινοῦ βίου.

Τοιοῦτου εἶδους εἶναι ἡ πρόσφατος τοῦ Γαρσίλα δὲ Κουεζάδα ἱστορία, ἣτις περὶ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς μέρη κατεδείχθη ἀληθῆς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς Ἰσπανίας.

Ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα, ἥτο, ὡς φαίνεται, ὁ μόνος ἐπιζήσας ἀντιπρόσωπος μακρῆς σειρᾶς προγόνων, ὧν αἱ ἱστορικαὶ παραδόσεις ἀνέρχονται μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Πελαγίου καὶ τῶν πρώτων πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰσπανίας ἐκ τοῦ Μουσουλμανικοῦ ζυγοῦ ἀγώνων, ἀρξαμένων ἐπὶ τῶν ὁρέων τῶν Ἀστούριων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ περιωμύμου ἐκείνου ἀνδρός. Ἐκ τούτων δὲ τῶν ὁρέων, ἐκ τῆς κοιτίδος ταύτης τῆς Ἰσπανικῆς ἀνεξαρτησίας, ὠρμῶντο οἱ θεμελιωταὶ τῆς Κουεζαδείου οἰκογενείας. Δυστυχῶς, ἡ μεταδοθεῖσα τῷ τελευταίῳ τῆς οἰκογενείας κληρονομία μετὰ λαμπρότητα γιγίων καὶ ἐκατὸν ἑτῶν, μόνον σχεδὸν συνίστατο εἰς τὴν μεγίστην οἰκογενειακὴν ὑπεροφίαν, τὴν ἐκ τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων αἰώνων προξενηθεῖσαν, καὶ εἰς ἀρχαίαν τινὰ ἔπαυλιν πλησίον τῆς ἐν Καταλονίᾳ Καρδόνης κειμένην, τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος καὶ ἡ βία εἶχον μεταμορφώσει εἰς αὐχμηρὸν ἐρείπιον. Ἡ φύσει ἀλαζονικὴ τοῦ νέου διάθεσις ἐθάλπετο καὶ ἐξωπυροῦτο ὑπὸ τῶν διδασκαλιῶν τῆς μητρὸς του, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐνηλικιώτητα αὐτοῦ ἀποδιδασκάσης· καὶ, ὡς ἐλέγετο, εἶχον συμφωνήσει, ἔάν ὁ νέος Γαρσίλας δὲν ἐπιτύχῃ νὰ νυμφευθῇ πλουσίαν καὶ ἰσοδύναμον νεάνίδα, νὰ μείνῃ ἡ περιβλεπτος τῶν Κουεζαδῶν γενεά, ἀμυγῆς καὶ ἀμύαντος χυδαῖκου αἵματος, καὶ ν' ἀπολεσθῇ σὺν αὐτῷ. Ἡ μωρὰ αὕτη ἀλαζονεία διήγειρε μετὰ κερὸν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Γαρσίλα ἀκάθεκτον μῖσος κατὰ τινος, καὶ τοῦτο κυρίως διότι ἡ ἐνεστῶσα ταύτου κατὰστασις ἠνάγκαζεν αὐτὸν νὰ συνεισθάνεται μετὰ λύπης ὅτι ἡ οἰκογένεια τῶν Βελασκῶν εἰς ἣν ὁ μισούμενος ἀνῆκε, καὶ ἣτις ἐπὶ πατριαίᾳς ἀξιώσεσιν ἠδύνατο ἴσα τῇ τῶν Κουεζαδῶν νὰ ὑψαυχενῇ, εἶχε βυθίσει ὁδὸν συνετωτέρην τῆς ἐκυτοῦ.

Καὶ τῶντι ὁ Ἰωσὲ δὲ Βελάσκη λαβὼν τὴν κληρονομίαν του, καὶ καθάπερ πολλοὶ ἄλλοι Ἰσπανοὶ ὀψευγενεῖς (*hidalgos*), ἀπαρὼν τῶν ἀνγκυρίων πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ κληρονομικοῦ του βυθίου, ἀπεράσισε ν' ἀποβάλλῃ τὰς προλήψεις τὰς κωλυούσας τὴν μέλλουσαν διὰ τῆς ἐμπορίας εὐτυχίαν του, καὶ μετ' ἀξιοθυμίας δραστικότητος ἐπελήφθη τῆς ἀλατοποιίας, ἐν ἐκείνῳ τῆς Ἰσπανίας τῷ νομῷ διεξαγομένης. Ἡ ἐπιτυχία ἀντήμευε τοὺς ἀγῶνάς του, καὶ τὰ πρόδηλα αὐτῆς τεκμήρια καθίστανται ἐτι ζοφερώτερον τὸ θέαμα τῆς κατὰστροφῆς, ἣν ὑφίστατο ἡ ἐκπαλαὶ ἐνάμιλλος τῶν Κουεζαδῶν οἰκογένεια.

Ἡ ἀρχαία αὐτοῦ ἔπαυλις, ἐτοιμὸς ὁρμηκὸν τῶν προγόνων αὐτοῦ δῶμα, ἐξ ὀλοκλήρου νῦν ἀνεκκινίσθη, συνσκευάσθη καὶ πύτρεισθη. Ὁ ἀριθμὸς τῶν

ὕπνου ὅστις εἶχε πάθει ἐλάττωσιν μέχρι δύο ἢ τριῶν κακῶς μισθουμένων καὶ χεῖρον ἐνδεδυμένων, συνεπληρώθη κατὰλλήλως. Τὰ δὲ τέκνα τοῦ Κυρίου Βελάσκου, — παραιτήσαντος τὸ *Don* καὶ τὸ *De* — μετὰ πλείστης ἀνετράχθησαν ἐπιμελείας· καὶ ὅτε ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀλόνζος ἐπανήλθεν εἰς τὰ ἴδια ἀπὸ τοῦ ἐν Τολήτῳ Πανεπιστημίου τῷ 1847, παρὰ πάντων ἐκ συμφώνου ἐθεωρήθη ὡς ὁ μᾶλλον κομψοπρεπὴς, εὐεῖμων, καὶ εὐππος, ἐνὶ λόγῳ ὡς ὁ ἐντελέστερος ἱππότης τῆς συνοικίας. Κατὰ τοῦ νεανίου τούτου ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα συνέλαβεν ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ἀπέχθειαν δεινὴν, μῖσος θανάσιμον, κορυφωθὲν ἕνεκα τῆς προϊούσης τῶν Βελασκῶν εὐδαιμονίας καὶ μεγαλοπρεπείας, καὶ τῆς ἰδίας οὐτιδανῆς καὶ ἀσημάντου καταστάσεως. Διαρπύζετο συνάμα ὅτι ὁ δὲ Κουεζάδα μετέδραλε τὴν ἀπόφασιν τῆς ἰσοδύναμοις ἀγαμίας του, δελεασθεὶς ὑπὸ τε τῶν προσωπικῶν καὶ τῶν χρηματικῶν γοήτρων τῆς Θηρεσίας Βελάσκου· ἐπρότεινε μάλιστα τοῖς Βελάσκεις συνοικέσιον, καὶ τοὶ ἐθεώρει αὐτὸ ὡς δυσχαμίαν, ἕνεκα τῆς ἀγγιστείας ἣν ἐμελλε νὰ συνδέσῃ μετὰ οἰκογενείας τῆς ὁποίας τὸ οἶκοςκρον εἶχεν ἐξευτελίσαι ὁ ἀρχηγὸς τῆς, ταπεινωθεὶς μέχρι ἐπαγγέλματος ἀλατεμπορίου. Αἱ συγκαταβατικαὶ του ὁμῶς, ὡς τὰς ὠνόμαζε, προτάσεις, εἶχον ἀπορρίψθῃ· καὶ τούτου τὴν αἰτίαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐναντιότητα τοῦ ἀδελφοῦ, τῆς νέας τῆς προσωπικῆς του ὑπερηφάνειας κωλυούσης ἀναμνησθῆναι αὐτὸν νὰ ὑποπεύγῃ ὅτι ἡ Θηρεσία Βελάσκου αὐτοπροαιρέτως ἀπεποιήθη τὴν τιμὴν τῆς μετ' αὐτοῦ συμβιώσεως. Ἡ τοιαύτη πεποιθήσις ἐνισχύθη ἕνεκά τινων λόγων οὓς ἀπροσέκτως ἐξέφεραν ὁ Ἀλόνζος περὶ τῆς οἰκσεως καὶ τῆς ἱπποσύνης τοῦ ἀποβλήτου τῆς ἀδελφῆς του μνηστῆρος· κατήντησαν δὲ καὶ εἰς μονομαχίαν, ἐν ἣ ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα ἠττήθη, καὶ ὤρειλε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν συγκατάβασιν τοῦ θριαμβεύσαντος ἀντιπάλου του.

Ἐπὶ τρία μετὰ ταῦτα ἔτη οὐδεμίαν ἔλαβον σχέσιν οἱ δύο νέοι, τοῦ Γαρσίλα σπανίως κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἐξερχομένου τῆς κατὰρρέουσας αὐτοῦ ἐπαύλεως, μόνον δὲ ὑπῆρταν ἔχοντας Γίλ τινι Πέλλον, γεννηθέντα, ἀνατράχοντα, νυμφευθέντα, γηρεύσαντα, καὶ ἐλπίζοντα ν' ἀποθάνῃ καὶ νὰ ἐνταφιασθῇ ἐν τῇ περιορισμένῃ ἐκείνῃ περιφερείᾳ τοῦ κτήματος. Τέλος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1850 ἔτους, τοῦ Γαρσίλα τὸ τρικαστὸν ἤδη ἄγοντος ἔτος, συνέβη περίστασις ἐλκυσάσα αὐτὸν ἐκ νέου πρὸς τοὺς γείτονάς του. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ θετικὴ φήμη τοῦ προσεγγίζοντος γάμου τοῦ Ἀλόνζου Βελάσκου μετὰ Ἰσαβέλλης Ριόγου, μεθ' ἧς ἐκείνος ἐσχετίσθη ἐν Μαδρίτῃ, καὶ καθ' ἣς, οὐδ' ἐπὶ πλούτῳ οὐδ' ἐπὶ κατὰγωγῇ διακρινομένης, οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλόνζου ἰσχυρῶς κατερέοντο, ἄχρις οὗ τέλος ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς περιπαθεῖς προτροπὰς τοῦ υἱοῦ των, ἀγαπῶντος τὴν ὥραιαν Ἀνδாலουσίδα μετὰ ἰσπανικῆς θερμότητος. Ἡ εἰδησις αὕτη, ὡς ἐν τῷ ἐπομένῳ θέλει καταφανῇ, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ἡ ἐπισπεύσασα τὴν ἐμράνισιν τοῦ δὲ Κουεζάδα.

Οἱ Βελάσκα, οἱ τινες, ἀληθῶς εἰπεῖν, οὐδέποτε πραγματικῶς κατ' αὐτοῦ ἐμνησικαχῆσαν, ὑπεδέχθησαν αὐτὸν εὐμενῶς· εἶναι δὲ ἀναμφίλεκτον ὅτι καὶ ἄλλως ἔχοντος τοῦ πράγματος, ἡ ἀλλοιωθεῖσα μορφή του, οὐ μόνον ἀσθενῆ ἦεν, ἀλλ' ἐκ τε τῆς ὑπολεύκου κόμης του, καὶ τοῦ νεκροῦ αὐτοῦ σώματος, ἄωρον γῆρας ἐμφάνιυντα, ὥρην να μεταβάλλῃ, πᾶν ἀντίπαλον αἰσθητικὸν εἰς εὐμένειαν καὶ οἰκτιρμὸν, πρὸς ἄνδρα τὸσον προήμω· καὶ ἄωρος ναυαγίσαντα κατὰ τὸν διάπλουν τοῦ βίου.

Ἡ Ἰσαβέλλα Ριόγου μετέβη εἰς Καρδόνην πρὸς ἐπίσκεψιν συγγενοῦς τινος, πρὶν ἢ ἀρθῇ εἰσέτι τὸ παρὰ τῶν γονέων προτεθὲν κώλυμα κατὰ τῆς μετὰ τοῦ Ἀλόνζου Βελάσκου ἐνώσεώς της· καὶ ἐκτοτε ἀπερχομένη, ὅτι ἐκεῖ ὥρην να δικαιοῦν, ἄχρις οὗ ἡ μαγικὴ τῆς γυμναστικῆς τελετῆς δύναμις ἀξιώσῃ αὐτὴν νὰ ἐγκατασταθῇ δικαιοδικατικῶς εἰς τὴν ἐκ παλαιότητος λαμπρὰν τῶν Βελασκῶν κατοικίαν. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα συγχάκας συνετύγχανεν αὐτῇ ἐκεῖ. Καὶ τοι δὲ καταγοητευόμενος ὑπὸ τῆς σπανίας αὐτῆς καλλονῆς, ἐμετρίαζε τὴν περιπαθὴ αὐτοῦ συμπεριφορὰν παρόντος τοῦ Ἀλόνζου, καὶ τότε δὲ οἷχι ἄλλως ἢ φιλορρονητικῶς τῷ τρόπῳ, θαυμάζων τὴν ἐκλογὴν καὶ φιλοκαλίαν τοῦ ἐραστοῦ. Ταχέως στενὴ φιλία συνέδεσε τὸν Γαρσίλαν μετὰ τοῦ Ἀλόνζου, καὶ τοιαύτη ὥστε ὁ Γαρσίλας συγκατένευσε νὰ στέλῃ αὐτοὺς ἐν τῷ γάμῳ τῷ τελεσθησομένῳ τὴν 12 Μαΐου 1850. Μετὰ μίαν περίπου ἑβδομάδα ἐμελλε νὰ φθάσῃ ἡ ἡμέρα αὕτη, ὅτε τὸν φαινὸν αὐρανὸν νέφη ἐπεσκότασαν. Ἡ οἰκογένεια Βελάσκου, ἡ Ἰσαβέλλα Ριόγου ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐλθόντες, ὁ ἐκ Καρδόνης ἱατρός Ζωρίλλας καὶ ἄλλοι τινες τῶν φίλων, ἵσταντο ἀπέναντι τοῦ οἰκογενειακοῦ δώματος ἀπολαύοντες τῆς εὐαρέστου δρόσου, καὶ τὸν καὶ τὸν διάγοντες ἐν ἀσμασι καὶ ὀρχήσας, ὅτε τοῦ Ἀλόνζου ὁ ἵππος ἀφρόεις καὶ δύσπνους εἰσέλασε καλπάζων εἰς τὴν μεγάλην πύλιν, ἤνευ ἱππέως. Ἀπαντες ἐν ἀκχεῖ κατεβροῦθησαν καὶ συνεταράχθησαν τὰ μέγιστα. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἀλόνζου, μεταβάλλοντος λίαν πρῶτον εἰς τι ἐν Ἀλβουφέρρα δὲ Βαλένσια ἀλατοπηγίον, ἀνεμάνετο ὥρας τινὰς πρότερον ἢ ὅτε ὁμοῦς ἔρχεσθαι νὰ ὑποπτεύωνται ὅτι ἐπαθὲν τι ἀπευκατῆον. Παρυστικῶς λοιπὸν ὁ Κ. Βελάσκα, ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα, ὁ ἱατρός Ζωρίλλας καὶ ἄλλοι τινες κύριοι, ἱππεύσαντες ἀπῆλθον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐλλείποντος ἱππέως· ἀλλ' ἀνέτειλε καὶ ἡ ἐποῦσα, καὶ αἱ ἐρευνᾶς αὐτῶν ἔμενον ἀτελεσφόρητοι, οὐδὲ ἄλλην εἶδον ἐλαθὸν περὶ τοῦ δυστήνου ἱππότου, ἢ ὅτι εἶχεν ἀπέλθει ἐκ τῶν ἀλατοπηγίων ἐν καιρῷ, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, δύνω τοῦλάχιστον ὥρας πρὸ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεως τοῦ ἵππου του. Ἡ οἰκία ἡ ἑπαυλὶς τοῦ δὲ Κουεζάδα, ἀπείχε τῆς τῶν Βελασκῶν μίαν περίπου λεύγαν, καὶ συνώρεε μετὰ τοῦ τόπου ὃν ἐπὶ ματαίῳ εἶχον τοσοῦτον διερευνησέ· τοῖς προέτειναν ἐπομένως ν' ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρὶν ἢ ἐπαναλάβωσι τὴν

ἐρευναν. Λίαν ἀσμένως ἐδέχθη τὴν πρότασιν ὁ βαρύνων πατήρ καὶ ὁ Κ. Ζωρίλλας, ὃν οὐδέτερος ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγθῇ τῆς ἐπιστοῦ ὑποψίας ὅτι αὐτός, ὁ δὲ Κουεζάδα, εἶχεν ἐπιβουλεύσῃ τὸν Ἀλόνζον. Ἡ αὐτοῦ δὲ ὁμοῦς ἐκείνου κατοικία, καὶ ἡ ἀπαθὴς καὶ ἡλιθία ὄψις καὶ συμπεριφορὰ τοῦ μόνου αὐτῆς ἐτέρου ἐγκατοίκου, τοῦ Γίλ Πόλου, δὲν ἐνίσχυον τὴν ὑποψίαν ταύτην· ἄλλως καὶ ὁ δὲ Κουεζάδα αὐτὸς ἐφαίνετο λίαν συγκατανεμμένος ἐνεκα τῆς ἀπευκατίας ταύτης καταστροφῆς· καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁμογενῶς πάντες ἐσυμπέρχοντο ὅτι ὁ νέος Βελάσκα, καὶ τοι ἐμπειρότατος ἱππεύς, εἶχεν ἀναμφιδύτως πέσει τοῦ ἵππου καὶ κατακρημνισθῇ ἐν τινι τῶν στενῶν καὶ ἀγανθῶν σχισμᾶδων τῆς Σιέρρας ἣν διήρχετο. « Διότι, » τέλος πάντων, καθὼς καὶ οἱ Βελάσκα αὐτοὶ μετὰ τῶν στενωτέρων φίλων των συνεσκέποντο, « τίς ποτε ἀποχρῶσα αἰτία ἠδύνατο νὰ προτρέψῃ ἄνθρωπον κατὰ τὸ φαινόμενον ἤδη εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου εὐρισκόμενον, ἵνα ἐκτελέσῃ κακούργημα τοσοῦτον αἰσχρὸν; » Ἀνὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς χειρὸς τῆς Θεοσεύς Βελάσκου πρὸ πολλοῦ ἤδη συζευχθείσης καὶ εἰς μακρὰν τῆς Ἰσπανίας χώραν ἐγκατασταθείσης· ἀρ' ἐτέρου δὲ πρόδηλον ἦν ὅτι ὁ δὲ Κουεζάδα δὲν ἠγάπα τὴν Ἰσαβέλλαν Ριόγου, καὶ δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ πιστεῦσθαι ὅτι ἡ μνήμη τῆς πρὸ τριῶν ἐτῶν μικρᾶς ἐκείνης φιλονεικίας ἐνεσώλευεν εἰσέτι εἰς τὸ στῆθος του μετὰ τοσαύτης σφοδρότητος, ὥστε κατὰ τῆς ὑποστάσεως ὕδρας ἢ προσβύλης νὰ ἐκδικηθῇ διὰ δολοφονίας!

Οἱ συλλογισμοὶ ὁμοῦς οὗτοι δὲν ἦσαν ἀποχρῶντως καταπειστικοί, καὶ μάλιστα διὰ τὸν ἱατρὸν Ζωρίλλαν δοξάζοντα ὅτι ἠδύνατο ἀκριβέστερον τῶν ἄλλων νὰ ἐμβυκαίσῃ εἰς τε τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ δὲ Κουεζάδα. Ἀλλ' ἡμέραι, ἑβδομάδες καὶ μῆνες παρήλθον χωρὶς παντάπασι νὰ ὑπόθεσις νὰ δευκρινθῇ μέχρι σχεδὸν τῶν μέσων τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅτε ἀλλόκοτος τοῦ δὲ Κουεζάδα οἶστρος, μετ' ἀκολούθων τινῶν πληροποριῶν συνδυασθεῖς, διήγειρε καὶ ἀνεξωπύρησε τὰς ἰσχυρὰς καὶ τοι ἀορίστους ὑποψίας τῶν Βελασκῶν, τὰς ὁποίας ἡ Ἰσαβέλλα Ριόγου ἀπὸ τῆς μυστηριώδους τοῦ ἐαυτῆς μνηστῆρος ἀπουσίας ἔτρεπε διρκῶς. Ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα ὅστις εἶχεν αὐθις ἀποσυρθῇ εἰς τὴν προτέραν τοῦ ἀπομόνωσιν, ἐπτόχε διὰ μίαν τοῦ γαίτονα του διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ διανομῆς πολυχρήμων προσκλητηρίων διὰ μεγάλου πρεπῆ χορὸν, τελεσθησόμενον ἐν τῇ ἰδίᾳ του κατοικίᾳ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς τριακοστῆς γενεθλίου του ἡμέρας. Καὶ οἱ μὲν Βελάσκα διὰ καταλλήλου προαίτης ἀπεποιήθησαν νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν· πλείστοι ὁμοῦς ἄλλοι οἵτινες τὴν παρεθέλθον, διέδωκαν μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ ἐορτὴ ὑπῆρξε χαριστάτη, ὅτι ἐτελέσθη μετὰ πλείστης λαμπρότητος, καὶ ὅτι ὁ συγκαλέσας ἐδαπάνησεν ἀναμφιδύτως τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τοῦ ἐναυσίου τοῦ εἰσοδήματος.

Ὀλιγοήμερος ἦθελεν εἶσθαι ἡ φάμη τῆς ἀναίτιου

ταύτης ιδιοσυγκρασίας ἀνδρὸς πτωχεύσαντος καὶ ἀγχι-
θανοῦς, ἐὰν ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἐλάμβανε παρὰ τινος
ἐν Μεδρίτῃ φίλης αὐτῆς, ἐπιστολὴν ἐγκλείουσαν
παράγραφον πρὸ δεκαπενθημέρου χρονολογούμενον
καὶ ἀποτυπώμενον ἐκ τοῦ *Heraldo*, ἐφημερίδος τῆς
πόλεως ἐκείνης, ἐν ᾧ πομπωδῶς ἐξετίθετο ὅτι ὁ ἐπί-
τινα χρόνον μεταξὺ τοῦ *Don Garσία* δὲ *Kουε-
ζάδα* καὶ τῆς ἐρασμίας Κυρίας *Ἰσαβέλλης Ριό-
ϊου* μελετώμενος γάμος, ἐμελλε νὰ τελεσθῇ τὴν
17 Οκτωβρίου.

Ἡ ἐπιστολὴ διελάμβανε προσέτι ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ
ἐφημερίδι ἐξεδόθησαν προηγουμένως παράγραφοι
τινὲς ἀριθμῶς προλέγοντες τὸ πιθανόν τοῦ γεγο-
νότος τοῦ νῦν θετικῶς ἀναφερομένου· πλὴν ἡ γρά-
φουσα ἐπέφερεν ὅτι οὐδεμίαν εἰς αὐτοὺς ἔδωκε
πίστιν, ἐπεθύμει δὲ μάλιστα νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ
ἐσώκλειστος ἐκπλήξασα αὐτὴν εἰδησις εἶχετο ἀκρι-
βεῖας. Ἐπὶ τοιαύτῃ δὲ ὑποθέσει συνέχαιρε τῇ ἀξι-
εράστῳ αὐτῆς φίλῃ δι' ἣν προσεκτᾶτο κηδεστίαν καὶ
τόσῳ μᾶλλον ἐὰν ἀληθὴ ᾔσταν τὰ παρὰ τῆς ἐφημερί-
δος ἀναφερόμενα, ὅτι ὁ *Γαρσία* ἐκληρονόμητε μίγαν
κτῆμα, καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του. Πάλιν ἀγρίων
εἰκασιῶν, ἀμφιβολίας καὶ τρόμου ἠγέρθη ἐν ταῖς ψυ-
χαῖς τῶν λαθόντων γνώσιν τῆς ἐπιστολῆς· ἐπιπολαίαν
δὲ τις παρατήρησις τῆς Κυρίας *Ἰσαβέλλης*, ἀφορῶσα
τὴν συγκυρίαν τῆς ὑπὸ τοῦ *Heraldo* ἀναφερομένης
τῶν γάμων ἡμέρας μετὰ τοῦ θοθέντος χοροῦ παρὰ
τοῦ δὲ *Κουεζάδα*, κατέπληξε τοσοῦτον ἄπαντας ὥς
ἅμα τε πιθανὴ καὶ ἐπίφοβος, ὥστε ὁ *Κ. Βελάσκη*
ᾤρκισε παραυτίκα νὰ ἐπικαλεσθῇ δικαστικὴν βοή-
θειαν ἵνα εἰσχωρήσῃ καὶ ἐρευνήσῃ τὴν ὑποπτον
οἰκίαν. Ἦρκεσαν ὁμῶς αὐτῷ ὀλίγαι στιγμαὶ γαλη-
νιωτέρας διασκέψεως ὅπως τῷ καταδείξωσιν ὅτι
οὐδεμίαν κατεῖχε ψευδαφῆν μαρτυρίαν, ἐνώπιον
τοῦλάχιστον τοῦ νόμου ισχύουσιν, εἰς ὑποστήριξιν
τοιαύτης κατηγορίας κατὰ τοῦ δὲ *Κουεζάδα*, οὗ τι-
νος τὸ αἰκίστημον καὶ περ σκοληκόθρων, παρεί-
χεν ὁμῶς ἐν Ἰσπανίᾳ ισχυρὰν ὑπεράσπισιν ἐναντίον
κατηγοριῶν οὐχὶ εὐαποδείκτων.

Ἡ οἰκογένεια ἐπιμόνως εἰσέτι διεσκέπτετο περὶ
τῆς καταλληλοτέρας ὁδοῦ ἣν ὄφειλον νὰ βαδίσω-
σιν, ὅτε ἀνηγγέλθη ὁ *Κ. Ζωρίλλας*. Πρὶν ἢ ὁ νεοει-
σελθὼν, ὅστις ἐφαίνετο λίαν ἐξημμένος, ἀνοιξὴ τὸ
στόμα του, ἐνεχείρισαν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν καὶ
ἀνυπομόνως ἐξητήσαντο τὴν γνώμην του. Κατὰ τὴν
ἀνάγνωσιν αὐτῆς κῆρυξεν ἐπαισθητῶς ἡ ἐξέχψις του,
καὶ ἅμα διεξελλθὼν ἐν σπουδῇ αὐτὴν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ
παράγραφον ἀνεφώνησεν·

« Οὕτω λοιπὸν οἱ φίλοι μου ἐπικυροῦνται· καὶ
νὰ ὀφείλω νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι ἐντὸς ὀλίγων
νὰ ἡμερῶν ὁ τάφος θέλει καλύπτει τὸν *Γαρσία*ν δὲ
νὰ *Κουεζάδα*, καὶ σὺν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι ἐκεῖνος τυχὸν
νὰ ἐγληγματικῶς γινώσκει ὥς πρὸς τὸν θάνατον ἢ
νὰ τὴν αἵγματοσίαν τοῦ υἱοῦ σᾶς. Τῷ διεφθάρῃ
νὰ πνευμονικὴν τι ἀγγεῖον τὴν παρελθούσαν νύκτα,
νὰ ὥς με εἶπὼν, τοῦ μεγάλου χοροῦ, νὰ ἐξηκολούθει
λέγων ὁ ἱατρός καὶ διακόπων τὰ θαυμαστικὰ ἐκ-
φωνήσεις τῶν ἀκροατῶν του, «ἀλλὰ δὲν με προσ-

νὰ ἐκάλειεν εἰμὴ σήμερον τὴν πρωΐαν, καὶ ἀνευ-
νὰ πολλῶν προειμίων τῷ διεδήλωσεν ὅτι ἡ ζωὴ του
νὰ μόνον ἐκ θαύματος δύναται νὰ πᾶραταῖ ὑπὲρ
νὰ τὰς εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας. Οἱ ὄγχοι τοῦ
νὰ προσώπου χαρκατῆρες, ἐξηκολούθει ὁ ἱατρός·
νὰ *Ζωρίλλας*, ἐξηρθὲντες ἡξυγριώθησαν ἐν ᾧ ἐγὼ
νὰ ὤμειλουν, καὶ μετὰ τινὲς στιγμὰς ἀλλήλου ἀμνη-
νὰ γυνίης εἶπε με ἀγωνιῶσαν καὶ ἀδύνατον φωνήν·
νὰ «Ἐὼν οὕτως ἔχη πρέπει νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν εἰ-
νὰ μαρμὴν μου ὅπως κἀλλιον δυνήθω. Ἐν τοσοῦτῳ
νὰ πέμψατέ μοι τὸ ἐνδυναμωτικὸν παρὶ τοῦ ὁποῖου
νὰ μοὶ ὤμειλῆτατε, ἀλλ' ἐνοεῖς. » Τὸν ὑπῆκουσα εἰς
νὰ ἀμρότερα ταῦτα, καὶ ὅταν τὸν ἐπαναίδον εὔρον
νὰ αὐτὸν πολὺ μᾶλλον καταβεβλημένον ἢ ὅσον
νὰ ἐφανταζόμην. Μοὶ ἐράνη, προσέθηκεν ὁ *Κ. Ζω-
νὰ ρίλλας* μετὰ βραδείας καὶ ἐπισήμου ἐκφράσεως,
νὰ αμοὶ ἐράνη ὡς ἐκ τοῦ ἀλλοκότου ἐξημμένου τρέ-
νὰ που του καὶ ὀλίγων τινῶν ἀσυνεργημάτων φράσεων
νὰ ἃς ὑπετρύλισαν, ὅτι κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα
νὰ καθ' ὃ τὸν εἶχον ἀρήται μόνον, ἐξετέλεσε τε-
νὰ λειωτικῶς μέγαν τινὰ σκοπὸν, καὶ ἤθελον ἴσως
νὰ πλησιάσει περισσότερον εἰς τὴν ἀλήθειαν ἐὰν ἔ-
νὰ λεγον, μέγα τι κακούργημα. »

« Θεοτόκε Παρθένε! » ἀνεκράγχασεν ὁ *Κ. Βελάσ-
νὰ κης* » ὁποῖα τρομαρὰ ἐννοία κρύπτεται ὑπὸ τῆς
νὰ λέξεως ταύτης. »

« Τώρα εὐρίσκεται μόνος, » ἐξηκολούθησεν ὁ *Κ.
νὰ Ζωρίλλας* μετὰ τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν καὶ ἐπιτημέ-
νὰ τητα τῆς τε φωνῆς καὶ τοῦ ἥθους, » καθότι ἔ-
νὰ παμψε τὸν *Γιλ Πόλον*, (καὶ τοῦτο οὐχ ἦπτον
νὰ εἶναι τὸ περιεργότερον μέρος τῆς ὑποθέσεως,)
νὰ πρὸς ἐκτέλεσιν εὐτελοῦς τινος παρρηγελίας εἰς
νὰ ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου λευγῶν καὶ με-
νὰ παρεκάλεσε νὰ ὁδηγήσῃ πρὸς αὐτὸν ἀνευ ἀρ-
νὰ γορείας πνευματικὸν ἐκ τῆς μονῆς τῶν *Ἀπο-
νὰ στολίων*, » εἰς τὸν ὁποῖον ὑπὸ τὴν ἱερὰν
νὰ καὶ αὐτὸν τῆς ἐξομολογήσεως σπρυγίδα, θέ-
νὰ λει ἀνυμφεύτως ἀποκαλύψει διὰ τὴν σωτηρίαν
νὰ τῆς ψυχῆς του, ἐκεῖνα τὸ ὁποῖον ἡμεῖς εἰμεθα
νὰ ἀνυπόμονοι νὰ μάθωμεν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
νὰ ὑπάγω ἔως εἰς τὴν μονὴν τῶν *Ἀποστόλων*, » βρα-
νὰ δέως καὶ ἐμπαντικῶς προσέθηκεν ὁ ἱατρός » κα-
νὰ θῶτι χάρις εἰς τὴν ἀδύνατον ὄρασιν τοῦ ψυχρῶ-
νὰ ῥιγρύντος, χάρις εἰς τὸ σκότος τοῦ δωματίου
νὰ τοῦ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῆς ἐσπέρας, καὶ εἰς
νὰ τὴν προυσίαν μόνον ἐμοῦ, ὁ ἴδιος *Κ. Βελά-
νὰ σκης* δύναται ν' ἀναδεχθῇ τὰ χρεῖα πνευματι-
νὰ κοῦ ἀνευ φόβου μὴ φωραθῇ. »

« Θεὸς φυλάξοι! » ἀνέκραξεν ὁ *Κ. Βελάσκη* σπρυ-
νὰ γισθῆς διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καὶ σθεπρῶς
νὰ ἀπενίζων ἐκεῖνον ὅστις, ἐν τῷ *Γαλλικῷ* στρατῷ
νὰ κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον ὑπηρετήσας,
νὰ ἐθιωρεῖτο ὢν αἰρετικὸς ἢ τοῦλάχιστον ἀδιάφορος
νὰ περὶ τὰ θρησκευτικὰ. « Ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ κατὰ
νὰ τοιαύτης ἱεροσυλίας. — Ἀλλὰ μ' ἐρχεται τώρα
νὰ κατὰ νοῦν ὅτι ἔπραπα ν' ἀσπασίσωμεν τὸν *Γιλ*
νὰ *Πόλον* ὅστις, καθὼς ὑποπτεύω, δὲν θέλει βεβαίως
νὰ φανερωθῇ εἰς τὴν γειτονίαν ταύτην. »

Ὁ Κ. Ζωρίλλας ἐτοίμως ἐπεκύρωσε τὴν παρα-
τήρησιν ταύτην, προσθεὶς ὅτι δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀ-
νάρμοστον νὰ φέρωσιν αὐτὸν διὰ μιᾶς ἐνώπιον τοῦ
αὐθέντου του, ἀπειδὴ ἔσο βέβαιος Κ. Βαλάσκας,
« ἐπέφερον » ὅτι ἐάν ποτε λάβῃς εἰδήσεις περὶ τῆς
« τύχης τοῦ υἱοῦ σου θὰ τὰς λάβῃς ἀπόψε. »

Παρακροῖμα ἡ συνεδρίασις διελύθη· καὶ ὁ μὲν
Κ. Βαλάσκας ἐσπευσεν ὅπως διατάξῃ τὰ περὶ τῆς
ταχείας τοῦ Γίλ Πόλου ἀναζητήσεως, παρακαλου-
θούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν θυγατέρων του,
ἡ δὲ Ἰσαβέλλα Ριόγου συνώδευσε τὸν ἱατρὸν.

« Πρὸ μικροῦ, κυρία μου, » εἶπεν ὁ Κ. Ζωρίλ-
λας ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐν ᾗ διήρχοντο τὸν διάδρο-
μον, « ἐνόησα ἐκ τῆς λάμπειας τῶν ὀφθαλμῶν σας
« ὅτι καὶ τοὶ εὐσεβεῖς καθολικῇ, δὲν θέλετε ἐκλάθει
« ὡς ἱεροσουλὴν τὸ νὰ ἐπιταχύνετε τὴν δικαιο
« σύντην τοῦ Θεοῦ. »

« Ὅχι, » ὑπέλαθεν ἡ Ἰσαβέλλα, « καὶ πρὸ πάν
« των ἐν ᾗ ὑπάρχει πιθανότης ν' ἀνακαλύψω
« ὅτι . . . ὅτι . . . — Μάλιστα τολμῶ νὰ προ-
« φέρω διὰ τῶν χειλέων τὴν ἐλπίδα ἥτις θασα-
« νίζει τὴν καρδίαν μου. »

« Ν' ἀνακαλύψετε » εἶπεν ὁ ἱατρός, « — « ἐάν
« λάβετε ἀρκετὴν σταθερότητα πρὸς κατάπνιξιν
« πάσης συγκινήσεως δυναμένης νὰ σᾶς προδώτῃ,
« εἰως οὗ ἀκούσετε μέγχοι τέλους τὴν ἐξομολόγησιν
« τοῦ δὲ Κουεζάδα, ν' ἀνακαλύψετε ἐάν ὁ Ἀλόνζος
« ζῇ εἰσέτι, καὶ πῶς δύναται ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν
« κόσμον καὶ εἰς ὑμᾶς; Ἢ τοιαύτη ἐπιτυχία εἶναι
« πιθανωτάτη, σημειώσατε ἄνωγ' ὅτι λέγω μόνον
« πιθανή, καθότι ἔχω δευνὰ προκισθήματα. Ἐάν
« ὅμως εἰσθε ἡ αὐτὴ τολμηρὰ νὰ ὡς πρὸ ὁλέγου
« ἐραίνεσθε, δὲν θέλετε βεβίως ἀποποιεῖσθαι νὰ ρι-
« ψοκινδυνεύσετε. »

« Ἀναμειβόμενος, » ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα. « Θέ-
« λω γίναι στερεωτέρα τοῦ ἀδάμαντος ἄχρις οὗ
« τὰ πάντα ἀνακαλύψω. Ἀλλὰ σᾶς ἱκετεύω. »
« προσέθηκεν ἐν σπουδῇ, « νὰ μεταβῇτε εἰς τὸν περί-
«βολον, καὶ νὰ παρακαλέσατε τὸν Κ. Βαλάσκην νὰ
« φέρῃ μεθ' ἐαυτοῦ ἱερέα εἰς τὴν ἐπαυλιν. Μέχρι
« τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡμεῖς ἢ θὰ ἐπιτύχωμεν ἢ
« ὄχι, καὶ ὅπως δέποτε ἡ ψυχὴ τοῦ δὲ Κουεζάδα
« δὲν πρέπει νὰ μεταβῇ εἰς τὸν τόπον τῆς κρί-
«σεως ἀνεξομολόγητος. »

Ὁ Ζωρίλλας μειδιάσας ἐξετέλεσε τὰ προστα-
χθέντα, καὶ ταχέως ἀπαλθόντες εὐρέθησαν ἐνώπιον
τοῦ ψυχρὸρράγου.

Ἐάν ἐλιπεν ἡ ὥρᾴ καὶ ἀδεαχία τῶν ἀντέρων
λάμπει, ἡ φωτίζουσα τὰς σκιὰς τῶν ὀγκωδῶν ἐπι-
πλῶν τοῦ κοιτῶνος, ἐν ᾗ ὁ Γαρσίλας δὲ Κουεζάδα
ἔπνεε τὰ λαΐσματα καὶ τὸ λευκὸν αὐτοῦ τοῦ ἀγγιχ-
νοῦς πρόσωπον, ὁ Κ. Ζωρίλλας καὶ ἡ συνοδὸς του
ἤθελον ἀμυρεῖ πάσης ἄλλης πρὸς τὴν κλίνην του
ὁδηγίας, ἐκτὸς μόνον τῆς ἀδυνατοῦ αὐτοῦ φωνῆς.
« Τὸ φῶς τῆς λαμπάδος » εἶπεν ὁ ἱατρός με φωνὴν ἀρ-
« κούντως ὑψηλὴν, « βλάπτει τὴν ὄρασιν τοῦ ἀσθε-
« νοῦς μου, καὶ τὸ καθήκόν σας, σεβάζομαι πάτερ,
« δὲν ἔχει ἀνάγκην τοιοῦτου. Ἐάν λάβετε χρεῖαν

« τῆς παρουσίας μου, εὐχαριστήθητε νὰ σημάνετε
« τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης παρὰ τὸν ἀγκυῶνά σας καί-
« μενον κωδωνίσκον ». Καὶ ἐξελθὼν τοῦ δωμα-
τίου κατέβη τὴν λιθίνην κλίμακκα με βήματα ἀντη-
χοῦντα, ὥσπερ θέλων τοιοῦτοτρόπως νὰ βεβαιώσῃ
τὸν ἐξομολογούμενον ὅτι ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ
πνευματικοῦ του.

Ὁ ψυχρὸρράγων δὲν ὠμίλει, ὁ δὲ ἀνυπόμονος ἀ-
κροατὴς ἐπανελάβε τὰς πρώτας τοῦ « Confiteor »
λέξεις ὡς προτραπετικὴν πρὸς ἐναρξιν πρόσκλησιν.

« Ἀλήθεια . . . Ἀλήθεια », ὑπετονθόρυσεν ὁ
« δὲ Κουεζάδα, « ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον παρευ-
« ρίσκασθε ἐδῶ, σεβάζομαι πάτερ, δὲν ἐπιδέχεται
« ἀναβολήν. Confiteor Deo omnipotenti — Ἀ!
« περὶ πολλὰς καὶ καὶ ἄρ' ὅτου δὲν προσφέρω τὰς
« λέξεις ταύτας Confiteor Deo omnipotenti beatae.
« — Τὸ μνημονικὸν μ' ἐγκακαλεῖται καθάπερ καὶ ἡ
« ὄρασις. Εἰπατε ὑμεῖς, πάτερ, τὰς λέξεις, καὶ
« ἐγὼ θέλω τὰς ἐπαναλαμβάνει κατόπιν σας ».

Οὕτω καὶ ἐγένετο, ἡ δ' ἐξομολόγησις διακεκομ-
μένως προέβη. Ὁ Γαρσίλας διηγεθεὶς πολλὰ,
ἅπερ ἤδη ὁ ἀντηρώστης γινώσκει, ἀφορῶντα τὸ
ἀπονοῦν κατὰ τοῦ Ἀλόνζου Βαλάσκου μίσος του,
εἶπε τελευταῖον ὅτι ἡ διάπυρος δίψα τῆς ἐκδική-
σεως, ἀκαταρτήτου ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τρία ἔτη θεω-
ρηθείσης, εἶχεν ἀποξηράνει, καθὼς ὁ ἴδιος ἠσθάνε-
το, τῆς ζωῆς του τὰς κρήνας. « Τὸ μίσός μου, ἐξή-
« κολουήσεν ἐκεῖνος ἐν τάχει » δὲν ἦτο τοιοῦτον
« ὥστε νὰ εὐχαριστήθῃ διὰ μόνου τοῦ θανάτου
« του. Ἐκκόμεν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐκδικηθῶ
« αὐτὸν ἐτι σκληρότερον, καὶ ὁ ἀπεριόριστος αὐ-
« τοῦ ἔριος πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν Ριόγου, μοὶ ἐ-
« προμήθευσε τελευταῖον τὰ κατὰλληλα μέσα. —
« Φρίσσεις, σεβάζομαι πάτερ, ἀκούων τὴν ἐξομολόγη-
« σιν ταύτην αὐτὴ ὅμως εἶναι μηδὲν παραβάλλομένη
« πρὸς ὅσα ἔχω ἀκόμη νὰ σᾶς διακοινώσω. Ἀλλ'
« ἡ Ἁγία Ἐκκλησία, καθὼς ἠξέουρομεν, δύνα-
« ται εἰς τὰς ἐσχάτας στιγμὰς . . . ἐάν ἡ ἐξο-
« μολόγησις ᾔνοι εἰλικρινής . . . ἐάν ἡ μετάνοια
« . . . — Ἀ! τί σημαίνει αὐτὸς ὁ θόρυβος; »

Τὸ ὅξυ τῆς ἐξομολογούσης οὗς ἐγνώρισε τὸν ἡ-
χον, ἦν ἡ φωνὴ τοῦ πατρὸς τῆς κατὰ τινας διαπε-
ρομένου, — πιθανῶς κατὰ τοῦ Γίλ Πόλου· μετὰ μι-
κρὸν ὅμως ἔπαυσε καὶ ὁ δὲ Κουεζάδα ἐπροχώρησε
σπεύδων καὶ ἀσυνεπτητῶς, ὅπερ ἐδήλου τὴν ἐπελ-
θεῖσαν παραπροσύνην. « Ναι—ναι, καθὼς σᾶς ἔλε-
« γον, προσεκάλεσα τὸν Ἀλόνζον Βαλάσκην νὰ
« διακόψῃ τὴν ὁδοιπορίαν του καὶ ν' ἀναπαυθῇ
« μικρὸν ἐνταῦθα. Ποτὼς δὲν ὑπέπτευσε τὴν δύ-
« ναμιν τοῦ εὐχύλου αἵνου τὸν ὁποῖον ἔπινεν, οὔτε
« πῶς, ἀρ' οὐ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ὥρων
« ἐξύπνισεν, εἶχεν ἀνταλλάξῃ τὸν νομικὸν θά-
« λαμον, ὃν κατ' ὄναρ εἶδε, με φυλακὴν λιθίνην,
« καὶ πῶς ἐδραμεύθη με αλύσεις ἰσχυροτέρας τῶν
« δικτύων τῆς μνηστῆς του ».

« Ζῇ αὐτὸς ἀκόμη; » ἠρώτησεν ἡ Ἰσαβέλλα με-
τόνον φωνῆς πταήσαντα τὸ βαρὺ οὖς τοῦ ψυχρὸρρα-
γου, ὅστις ἐπειράθη ἀλλὰ ματαίως ν' ἀνεγερθῇ

ἐπὶ τῆς κλίνης του. « Ἄν ζῇ! » ὑπερχύλισεν ἀναστάς μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του, « ναι, βεβαίως. . . . τοῦλάχιστον ἔζη πρὸ ὀλίγων ὥρων. . . . ἐκεῖ ὅπου ὁ Γιλ Πόλος καὶ ἐγὼ ἤξεύρομεν. » Ἦθελα σὰς τὸ φανερώ η, ἀλλὰ « τὸ ψῦχος. . . . τὸ σκότος. . . . αὐξάνει. . . . τὸ ψῦχος. » Ἐνταῦθα ἡ φωνὴ ἐξέλιπεν· ἡ δὲ Ἰσαβέλλα σπεύδουσα ἔφραεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, τὸ παρὰ τοῦ ἱατροῦ Ζωρίλλα δορισθέν ἐνδυναμωτικόν, καὶ ζωογονητικόν· ὅπως οὖν ἐπανέβαλε.

« Δυσκόλως θὰ δυνήθητε νὰ πιστεύσετε, σε. » βιάσμιε πάτερ, εἰς ποίαν ἀθημονίαν τὸν ἔρριψαν αἱ ἐφημερίδες τὰς ὁποίας ὁ Γιλ Πόλος τὸν ἔφερε ν' ἀναγνώσῃ, καθότι εἶχα κατορθώσῃ ὥστε ὁ *Herald* ν' ἀναγέρῃ εἰς τὰς στήλας του τὸν προσεγγίζοντα γάμον μου μετὰ τῆς ὡραίας Ἰσαβέλλης. Ἐνῶς ἐφαίνατο ἐξω φρενῶν. . . . πρελλός· ἐν ᾧ ἐγὼ ἀπραγμάτευτος ἐθεώρουν πᾶν τὸ γινόμενον. Χά! Χά! αὐτὴ ἦτο ἐκδίκησις, ἐάν σὰς ἀρέσκει! . . . Τί ἔλεγον; . . . Ἄ ναι. — Ἦρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἐφημερίδων — νὰ ἐλπίζῃ καὶ σχεδὸν νὰ πιστεύῃ ὅτι ὅλα ἦσαν πλαστά· τότε καὶ ἐγὼ ἔδειξα τὴν τέχνην μου. Ἡ ἐφημερίς ἀνέφερε τὸν γάμον μας — τὸν γάμον μας! τῆς Ἰσαβέλλης Ριόγου καὶ ἐμοῦ, καὶ ἐφρόντισα ἵνα ἡ τελευταίη τὸν καταπαίσῃ ὅτι ἡ ἐφημερίς δὲν ἐφεύδατο. Ἡ παραφορά του, ὦ πάτερ, ἦτο τρομερὰ καὶ μάλιστα ὅτε κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ ὑψηλόφωνος μουσικὴ ἐσήμανε τὸν συνήθη νυμφικὸν σκοπὸν, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν προσκεκλημένων. Ἐπὶ δὲ ἐχόρευε, παρεφέρετο, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως· ἐξηκολούθησεν ὁ δὲ Κουεζάδα μετ' αὐξανούσης ἐξάφνης, « καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ἐπῆδων, ἐχόρευον καὶ ἐπρελλαινόμην μέχρις οὗ αἱ αἰσθήσεις μου ὀλοτελῶς μ' ἐγκατέλιπον ἐκλονήθην, καὶ πεσὼν ἀπὸ τινος βελιμίδας, ἡ σθάνθην διαρρήχθην ἐν αἵματοφόρον ἀγγεῖον, τὸ ὅποιον διὰ μιᾶς μαι ἀφῆρεσε τὴν ἀμυδρὴν ἐλπίδα ἣν περὶ μακροβιότητος εἶχον. »

« Ἐλεῖνέ ἀνθρώπε! » ἀνωλόλυξεν ἡ Ἰσαβέλλα ἀνίκηνος πλέον νὰ χρητήσῃ τῶν ἐκυτῆς συγκινήσεων, ἐφ' ὃ δὲ Κουεζάδα ἔπεσεν εἰς ἀντισθησὶν ἅμα ὡς ἔπαυσεν ὁμιλῶν.

« Ἄλλ' ἀποκρίθητι — ζῇ ἀκόμη ὁ Ἀλόνζος; — » ἡ καὶ ἐν πράξει εἶσαι φονεὺς ὅπως καὶ ἐν διανοίᾳ; »

« Φονεὺς! » ἀμυδρῶς ἐψιθύρισεν ὁ δὲ Κουεζάδα, « ναι βεβαίως, ἐάν τὸ δηλητήριον τὸ ὅποιον ἔχουσιν σήμερον εἰς τὸ νερόν του δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ. »

Καὶ εἰς σπαρτωδικωτάτην τῆς κυρίας οἰμωγὴν ἀπάντησαν κραυγὴ ἀνθρώπων ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα ἀναβαινόντων. Καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη βιαίως καὶ παρέστη θέαμα τόσῳ καταπληκτικόν, ὥστε ὁ δὲ Κουεζάδα ὑπερβέβη, νὰ ἀναστῇ μετὰ ζωπρότητος ἐπὶ τῆς κλίνης του. « Ζωντανός! » εἶπε πνευστιῶν — « ζωντανός! » ἀτενίσας διὰ τοῦ

ἐκστατικοῦ καὶ ἀγριωποῦ του βλέμματος τοῦς ἱσχνούς καὶ νεκρικοῦς χαρακτῆρας τοῦ Ἀλόνζου Βελάσκου, διαφωτισομένου παρὰ τῶν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ Ζωρίλλα κρατουμένων λαμπάδων.

« Ναι, ζωντανός! » ὑπερηράνως ἀπήντησεν ὁ Ζωρίλλας, « τὸ ὑποτιθέμενον δηλητήριον τὸ ὅποιον οὗτος ὁ Γιλ Πόλος σοὶ ἐπρομήθευσεν, ἦτο πρὸς αὐτοῦ, ἵαν του, ἀβλαβὲς ὡς τὸ ὕδωρ, καὶ — »

« Σιωπὴ! » ὑπέλαθεν ὁ παρὰ τοῦ Κ. Βελάσκου ὁδηγηθεὶς ἱερτῶς, προβάς καὶ ὑψώσας ἐνώπιον τοῦ δὲ Κουεζάδα ξύλινον ἐσταυρωμένον· « ἀθάνατος ἡ ψυχὴ παρέρχεται. » Ἀκολουθῶς δὲ ἀποταθείς πρὸς τὴν ἐκπνέοντα ἀμειψαλὸν προσέθηκεν· « Ἀνάβλεψον εἰς τὸ ἐμβλημα τοῦτο τοῦ ἐλέους τοῦ πνευματοδυνάμου, καὶ ἀνάπνευσον — ἀνάπνευσον εὐχὴν τινὰ πρὸς Θεόν. »

Νοήσας αὐτὸς ἐφάνη διαλάμψασα εἰς τοὺς ἀμυρωμένους ὀρθαλμοὺς τοῦ ψυχρὸρραγοῦντος, καὶ ἀτελὲς μαιδίαν διέστειλε τὰ χεῖλη του· καὶ μετὰ μικρὸν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του . . . ἄπνους.

Γ. ΔΑΝΟΣ ΠΕΚΚΟΣ.

ΒΑΡΒΑΚΕΙΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ.

— 1823 —

Ἀπερασίσθη ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ἀνέγερσις τοῦ Βαρβακείου Λυκείου. Ἐκ τῆς ἐπομένης ἐκθέσεως ἡν ἐρασιζόμεθα ἐκ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Φιλομαθῶν μαυθάνουσιν οἱ ἀναγνώσται λεπτομερέστερον τὰ περὶ τούτου.

« Δημοσιεύοντες τὴν παρατιθεμένην ὀρθογραφίαν τῆς προσόψεως τῆς ὀνομασίαν ἀρχομένης οἰκοδομῆς τοῦ Βαρβακείου Λυκείου, μετὰ τῆς ἐπικειμένης σκοπιᾶς πρὸς ἀππολογικὰς παρατηρήσεις τῶν σπουδαστῶν τῆς ναυτικῆς, νομίζομεν ἀναγκαῖον νὰ ὑποσυνάψωμεν συντόμως τὰ ἐξῆς αὐτὸ ἀφορῶντα, πρὸς ὥρον τηλαυγὲς τοῦ 1837 τιθέντας.

« Ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἰωάννης Α. Βαρβάκης ἐκ Παριῶν διὰ δύο διαθηκῶν αὐτοῦ, τῆς μὲν ἐν Ῥωσσίᾳ, τῇ 1824, τῆς δὲ ἐν Ζακύνθῳ, τῇ 1825, ὅτε καὶ ἀπεβίωτε, κατέλιπε τῇ Ἑλλάδι κληροδότημα ἐκ τῶν περισσευμάτων τῆς περιουσίας αὐτοῦ ρούβλια χάρτινα 1,000,000 καὶ ὥρισεν ἵνα ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις δαπανήσῃ ἐξ αὐτῶν 100 μὲν χιλιάδας εἰς ἀνέγερσιν ἐν Ἑλλάδι Λυκείου, 40 δὲ χιλιάδας εἰς ἀγορὰν βιβλίων καὶ τῶν ἀναγκαίων ὀργάνων, καὶ 10 χιλιάδας εἰς τὴν λοιπὴν ἀποσκευὴν καὶ διευθέτησιν τοῦ ἰδρύματος· ἐκ τῶν τόκων δὲ τῶν λοιπῶν, ἔσται ἐν Β. τραπέζῃ κατατεθειμένων, νὰ καταβάλλωνται οἱ μισθοὶ τοῖς διδασκάλοις καὶ προμηθεύεται ὅ,τι ἄλλο χρήσιμον εἰς τὸ κατὰ